

## Mối quan hệ chênh vênh

*Viết một sáng nhẹ tênh, nhà mắt điện và đang tìm cách quên đi người lạ trót thương.*

**Tôi quen Wu từ mạng xã hội.**

**Tôi và Wu ngang qua đời nhau một chiều lặng gió, êm đềm và dễ chịu. Wu dịu dàng và tử tế, luôn quan tâm tới mọi thứ nhỏ nhặt và dường như rất chân thành.**

\*\*\*

Wu hơn tôi 3 tuổi, nhưng cậu chẳng hề biết điều này cho tới khi tôi đột nhiên đề cập tới. Trái với suy nghĩ ban đầu, Wu vui vẻ chấp nhận điều đấy, dù biết tôi đã dối cậu, không phải lần đầu.

Có vẻ Wu là một cậu con trai gầy guộc, và cao dong dỏng. Tôi đã từng nhìn thấy đôi tay cậu, thon dài, nhưng thiếu sức sống, một sự cô đơn mập mờ cất giấu, tôi chưa từng thấy ai có bàn tay lạ lùng và lạnh lẽo như thế. Lần duy nhất tôi nhìn Wu với bộ mặt của hiện thực là khi cậu hiếm hoi gửi tôi một tấm ảnh đen trắng. Chỉ có đôi mắt, một ánh mắt giống tôi đến kì lạ, nhưng chẳng nói lên điều gì, hay tôi chưa biết gì về con người cậu, hoặc tôi với cậu vốn chỉ là hai người xa lạ, chẳng thể hiểu rõ con người thật của nhau chỉ qua vài ba mẩu chuyện tâm tình.

Wu là một ẩn số, một điều bí ẩn tôi chẳng thể nào hiểu thấu. Con người cậu, cơ thể cậu, tâm hồn cậu, những gì tôi biết chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Wu chẳng bao giờ ăn sáng đầy đủ, đây cũng là điều tôi quan tâm về cậu nhất. Mỗi ngày, mỗi sáng thức dậy, hay cuối ngày, khi vừa mở mắt, tâm trí tôi vội hướng về một điều chung nhất là cậu. Sáng nay cậu sẽ ăn gì? Đang làm gì? Có vui vẻ không? Có mệt mỏi không? Và tôi đã nhớ về cậu, như một thói quen, những câu hỏi hăng ngày được vạch ra như một vòng tuần hoàn, tôi và Wu chẳng là gì của nhau, sao tôi lại cứ nghĩ về cậu mãi như thế?

Tôi và Wu thường sẽ nhắn tin vào lúc cuối ngày, nghĩa là rất muộn, là khoảng thời gian chuyển giao qua ngày mới. Tôi luôn là người chủ động. Và điều này đã làm tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi chưa từng cảm thấy ngại ngần khi là người bắt chuyện, kể cả ngoài đời, hay trên mạng xã hội, nhưng trước con người này, hay trước tài khoản ẩn danh này, tôi lại luôn dằn vặt như thế. Tôi chẳng muốn xuất hiện một mối quan hệ rõ ràng nào với Wu, tôi đã quá mệt mỏi khi chìm vào những cơn đau xa cũ, nhưng Wu, thực ra có điều gì ở cậu lại khiến tôi xuất hiện thứ cảm xúc kỳ lạ như vậy?

*Đi ngủ sớm đi, mai còn đi học*, đây luôn là câu nói cuối cùng của Wu khi kết thúc một cuộc trò chuyện. Cậu có vẻ nằm lòng lịch học của tôi, với những ngày tòi tẹ, tay đau ran bấm phím đàn, hay lấm lem chán nản nơi lớp vẽ, tôi lại tìm về cậu, như một bình yên dịu dàng tôi luôn muốn chạm tới, nhưng chẳng thể nào, cậu là vô hình, là ảo giác. Wu là ai nhỉ? Chính tôi cũng chẳng cất nghĩ được. Cậu sống ở đâu, tài khoản cá nhân thực sự là gì, hay con người cậu như thế nào, đến cả họ tên cậu tôi còn chưa chắc đã rõ, vậy tôi mong chờ gì ở cậu? Một Wu tôi luôn mơ đến, thứ ảo ảnh xa vời có thể dễ dàng vụt tắt chỉ qua một cái nhấp chuột, hay một Wu như làn gió mới thổi vào đời tôi một giấc mộng chẳng thành, để rồi biến mất, để lại mọi dấu vết của một cơn say nắng ngỡ ngàng.

Wu luôn nói lời yêu thương, những dịu dàng ngọt ngào mà một cậu con trai chuyên Lý hiếm khi nào có được, nhưng Wu khác, nghề tay trái của cậu là Văn. Và những ngọt ngào ấy, được tích lũy hằng ngày, đến một ngày rồi sẽ vỡ ra, sẽ trường tồn hay cứ tích lũy mãi mãi, chẳng ra một khái niệm nào cụ thể cả, thì tôi cũng sẽ chẳng bận quan tâm, chẳng muốn biết. Hay không đủ can đảm để muốn biết.

Đã nhiều lần tôi muốn từ bỏ, muốn dừng lại, muốn tự giải phóng cho bản thân mình, khỏi những lo âu muộn phiền không đáng có ấy. Nhưng rồi Wu lại đến, nhẹ nhàng như một cơn nắng, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, hay thực ra chẳng nói gì nhiều, chỉ là một câu nhắc tôi đi ngủ sớm, hay nhớ mang áo khoác tối lạnh, tôi đã chẳng thể kiềm lòng mà bật khóc. Wu thực ra là ai? Mà khiến tôi đau đớn tới vậy? Sẽ là ánh nắng hạ nồng nàn, hay cơn gió thu huu quạnh? Và tôi đã bỏ cuộc, tôi chẳng thể từ bỏ Wu, tất cả thật lộn xộn.

Cho đến một ngày tôi nhận ra đi bên Wu tôi đã rất mệt mỏi, và chẳng thể là chính bản thân mình. Tôi đã luôn phải cố giấu giếm thứ mong manh bí ẩn nào đó mà tôi chẳng thể vượt qua giới hạn, chẳng thể thật lòng nói với Wu bất cứ chuyện gì. Tôi đã đánh mất bản thân mình khi lơ mơ nhận ra chuyện tình cảm của tôi với Wu chẳng đi về đâu cả, thậm chí chẳng có chuyện tình cảm gì, chúng tôi là hai người lạ. Tôi sẽ dừng lại, như tôi nên làm từ lâu, để chuyện nào không nên đi quá xa, để tôi không chót gieo ân tình làm người, để rồi phải chịu u sầu không đáng có.

Tôi ấy tôi nói muốn ra đi, Wu không nuôi tiếc, *Cứ làm theo con tim mình, nếu đã không còn gì để tiếp tục, nín kéo cũng chẳng được gì.* Wu nói những lời ấy, thực ra tim tôi không hề đau, lòng không thất lại, hay tâm trí rối loạn, tôi đã thấy rất bình yên, hoặc là vì lời thốt ra từ Wu, nên dù có là bão táp phong ba tôi cũng thấy dịu dàng. Thật nghịch lý, khi nói chuyện với Wu, tôi lạc lõng bao nhiêu thì cũng thấy dễ chịu bấy nhiêu, bởi Wu luôn thấy hiểu. Tôi nên khiến mối quan hệ này kết thúc trong thanh thản, không đau thương, không tiếc nuối gì nhiều.

Tôi đã nói lời chia tay trong nụ cười nhạt,

Nhắc Wu đi ngủ sớm và nhớ ăn uống đầy đủ.

Và nhẹ nhàng như thế tôi kết thúc một câu chuyện.

Điện thoại gần cạn pin, tôi tắt nguồn, khóa máy và cuộn tròn trong chăn ấm. Ngoài trời mưa lách tách dịu dàng, tiếng tạp âm từ bên đường dội về ngập tràn trong tâm trí. Từ tận đáy lòng, tôi thấy nhẹ tênh, tiếc hay không thì Wu vẫn là chim xứ lạ, đất khách quê người có mấy là thân quen?

\*\*\*

*Cậu sao thế? Tờ sợ mất cậu. Thôi đi đừng trêu tớ. Không, tớ sợ mất cậu.*

Wu à, tớ và cậu mất nhau rồi. Kiếp sau nhé, tớ sẽ gặp cậu ngày tớ trưởng thành. Cậu có thể là mối tình cuối của tớ, chứ không phải người dung ngược lối thế này. Mất nhau có lẽ chẳng ai trong chúng ta đau lòng Wu chỉ, chỉ là chút tiếc nuối cho thứ quan hệ sau quá đổi ngắn ngủi. Ta sẽ thế nào những ngày sau, tớ cũng không tò mò, miễn là tớ và cậu vẫn nhớ đến nhau như chút gì đó của hoài niệm, một chút dư âm ngọt ngào của một cơn say nắng đích thực.

\*\*\*

Tôi chưa từng rời xa một ân tình nhẹ nhàng đến thế. Tôi và Wu, nếu có duyên sẽ gặp lại, có thể sẽ lại vào một chiều đẹp trời như ngày đầu tiên. Đúng là tôi đang mệt mỏi đến mức chẳng còn sức lực để rơi một giọt nước mắt nào. Tôi đã không khóc qua bao nhiêu mối tình tôi đã đi qua, vì thực ra thấy mình đã rất ngốc, đi qua bao nhiêu người thực ra là tử tế, mà lại vào những năm tôi còn quá trẻ, trẻ đến nỗi chẳng đủ can đảm bắt đầu một cuộc tình thực sự, tôi chẳng có dũng khí hay tâm trạng để yêu đương nữa. Có lẽ tôi sẽ chẳng thể có tình cảm với bất kì ai trong một khoảng thời gian dài, hay đủ lâu để tôi suy ngẫm lại mọi thứ.

**.mooicharming**